

ЦИЈЕНА:

За Црну Гору на годину 8 круна, на по године 4 круне.
За Аустро-Угарску, Босну и Херцеговину на годину 12 кр. на по године 6 круна.

За све остале земље годишње 20 франака у злату, на по године 10 франака у злату.

Претплата се прима само у годишњим и полугод. роковима.

Поједини број 20 пара.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ

Власник: Домовна Штампарија

Издаје суботом

Одговорни уредник: Филип Јерговић.

СЛУЖБЕНИ ДИО.

МИ

НИКОЛА I

по милости Божјој

КЊАЗ И ГОСПОДАР ЦРНЕ ГОРЕ

На предлог Нашег Министра Војног постављамо:

за команданта Никшићске бригаде, бригадира војводу Ђура Петровића.

Наш Министар Војни нека изврши овај указ.

Цетиње, 17. маја 1907.

НИКОЛА с. р.

Министар Војни, Генерал ађутант,
Бригадир Митар Мартиновић с. р.

МИ

НИКОЛА I

по милости Божјој

КЊАЗ И ГОСПОДАР ЦРНЕ ГОРЕ

На предлог заступника Нашег Министра Иностранних Дјела, Предсједника Нашег Министарског Савјета, Нашег Министра Правде постављамо:

за Књ. отправника послова у Цариграду Душана Ј. Греговића, досадашњег консула у Скадру, са истим чиновничким рангом.

Заступник Нашег Министра Иностранних Дјела, Предсједник Нашег Министарског Савјета, Наш Министар Правде нека изврши овај указ.

Цетиње, 18. маја 1907. г.

НИКОЛА с. р.

Заступник Мин. Иностр. Дјела,
Предсједник Министарског Савјета,
Министар Правде,
Др. Л. Томановић с. р.

МИ

НИКОЛА I

по милости Божјој

КЊАЗ И ГОСПОДАР ЦРНЕ ГОРЕ

На предлог заступника Нашег Министра Иностранних Дјела, Предсједника Нашег Министарског Савјета, Нашег Министра Правде постављамо:

за Књ. консула у Скадру Петра Пламенца, досадашњег секретара I. класе Привредног одјељења Министарства Унутрашњих Дјела, са истим чиновничким рангом.

Заступник Нашег Министра Иностранних Дјела, Предсједник Нашег Министарског Савјета, Наш Министар Правде нека изврши овај указ.

Цетиње, 18. маја 1907. г.

НИКОЛА с. р.

Предсједник Министарског Савјета,
Министар Правде и
Заступник Министра Иностр. Дјела,
Др. Л. Томановић с. р.

МИ

НИКОЛА I

по милости Божјој

КЊАЗ И ГОСПОДАР ЦРНЕ ГОРЕ

На предлог Предсједника Нашег Министарског Савјета, Нашег Министра Правде и заступника Нашег Министра Иностранних Дјела постављамо:

за секретара прве класе Министарства Правде Спасоја Пилетића, досадашњег предсједника општине

вароши Подгорице, по потреби службе.

Предсједник Нашег Министарског Савјета, Наш Министар Правде и заступник Нашег Министра Иностранних Дјела нека изврши овај указ.

Цетиње, 19. маја 1907. г.

НИКОЛА с. р.

Предсједник Министарског Савјета,
Министар Правде и
Заступник Министра Иностр. Дјела,
Др. Л. Томановић с. р.

МИ

НИКОЛА I

по милости Божјој

КЊАЗ И ГОСПОДАР ЦРНЕ ГОРЕ

На предлог Предсједника Нашег Министарског Савјета, Нашег Министра Правде и заступника Нашег Министра Иностранних Дјела постављамо:

за архивара Великог Суда, са рангом писара прве класе и платом овога, Мила Мартиновића, досадашњег писара истог суда;

за писара Великог Суда Петра Краљевића, досадашњег вршиоца исте дужности; и

за архивара обласног суда на Цетињу, са рангом и платом писара истог суда, Крста Мартиновића, досадашњег писара цетињске капетаније.

Предсједник Нашег Министарског Савјета, Наш Министар Правде и заступник Нашег Министра Иностранних Дјела нека изврши овај указ.

Цетиње, 17. маја 1907. г.

НИКОЛА с. р.

Предсједник Министарског Савјета,
Министар Правде и
Заступник Министра Иностр. Дјела,
Др. Л. Томановић с. р.

МИ

НИКОЛА I

по милости Божјој

КЊАЗ И ГОСПОДАР ЦРНЕ ГОРЕ

На предлог Нашег Министра Војног производимо: у чин официра народне војске, подофицира народне војске Станишу Боричића из баталиона леворечког.

Наш Министар Војни нека изврши овај указ.

Цетиње, 18. маја 1907.

НИКОЛА с. р.

Министар Војни, Генерал ађутант,
Бригадир Митар Мартиновић с. р.

МИ

НИКОЛА I

по милости Божјој

КЊАЗ И ГОСПОДАР ЦРНЕ ГОРЕ

На предлог Нашег Министра Војног, а по саслушању Нашег Министарског Савјета ријешили смо и рјешавамо:

да се официри народне војске: Периша Марковић и Милан Јушковић, ставе у пензију која им по годинама службе припада.

Наш Министар Војни и Наш Министар Финансија и Грађевина нека изврше овај указ.

Цетиње, 18. маја 1907.

НИКОЛА с. р.

Министар Војни, Генерал ађутант,
Бригадир Митар Мартиновић с. р.Министар Финансија и Грађевина,
Душан Вукотић с. р.

МИ

НИКОЛА I

по милости Божјој

КЊАЗ И ГОСПОДАР ЦРНЕ ГОРЕ

На предлог Нашег Министра Војног ријешили смо и рјешавамо:

да се официрима народне војске: Лабулу Пилетићу, Милу Поповићу, Јанку Матовићу, Васу Кликовцу и Новељи Илинчићу, уважи оставка, коју су на државну службу поднели:

Наш Министар Војни нека изврши овај указ.

Цетиње, 17. маја 1907. г.

НИКОЛА с. р.

Министар Војни, Генерал ађутант,
Бригадир Митар Мартиновић с. р.

МИ

НИКОЛА I

по милости Божјој

КЊАЗ И ГОСПОДАР ЦРНЕ ГОРЕ

На предлог Нашег Министра Финансија и Грађевина, по саслушању Нашег Министарског Савјета и у договору са Државним Савјетом, а на основу тачке 6. члана 120. Устава, ријешили смо и рјешавамо:

Одобрава се Министру Финансија и Грађевина, да може из буџетског кредита, одобреног у овој 1907 год. — на основу закона о продужењу буџета из 1906 за 1907 год. — на ванредне државне потребе (партија 22.) издати Министру Унутрашњих Дјела круна 3,120 — три хиљаде стотину двадест — колико је потребно, да се Величанима и Брезовичанима на име помоћи купи 300 стари жита.

Наш Министар Финансија и Грађевина нека изврши овај указ.

Цетиње, 7. маја 1907.

НИКОЛА с. р.

Министар Финансија и Грађевина,
Душан Вукотић с. р.

МИ

НИКОЛА I

по милости Божјој

КЊАЗ И ГОСПОДАР ЦРНЕ ГОРЕ

На предлог Нашег Министра Финансија и Грађевина, по саслушању Нашег Министарског Савјета и у договору са Државним Савјетом, а на основу тачке 6. члана 120. Устава, ријешили смо и рјешавамо:

Одобрава се Министру Финансија и Грађевина, да може из буџетског кредита, одобреног у овој 1907 год. — на основу закона о продужењу буџета из 1906 за 1907 год. — на ванредне државне потребе (партија 22.) издати Министру Унутрашњих Дјела круна 1,000 — хиљаду — као помоћ пострадалијема на Пристану од експлозије.

Наш Министар Финансија и Грађевина нека изврши овај указ.

Цетиње, 17. маја 1907.

НИКОЛА с. р.

Министар Финансија и Грађевина,
Душан Вукотић с. р.

СТЕЧАЈ

за

попуњавање учитељских мјеста

На основу чл. 46. закона о народним школама Министарство Просвјете и Црквених Послова расписује овај стечај за учитељска мјеста која се имају попунити крајем ове школске године.

Претплата се прима поштом, свако унутрашње, сако и непосредно административни „Глас Црногора“ на Цетиње, а коме је паручицу, г. Вељу Рамадановићу, К. Ц. агенту у Нотор.

Довиен се плаћа Уредништву. Руконис се не враћају.

За огласе плаћа се: за сваку ријеч или за број од пет цифара по 4 пара за први пут, а за сваки даљи пут по 2 пара.

Цетиње: за I раз. муш. осн. школе

" II " " " "

" III " " " "

" IV " " " "

" I и II р. жен. осн. школе

" III " IV " " "

Бајице: неподдијељена осн. школа

Његуши: " " " "

Грахово: " " " "

Вилусе: " " " "

Д. Загарач: " " " "

Г. Загарач: " " " "

Комани: " " " "

Чево: " " " "

Богетићи: " " " "

Бата (Цуце): " " " "

Трешијево: " " " "

Броћанац: " " " "

Пометеник: " " " "

Бгомиловићи: " " " "

Никшић: за I р. муш. осн. школе

" II " " " "

" III " " " "

" IV " " " "

неподдијељена жен.

Жупа Никшићска:

за I и II р.

" III " IV " " "

Озринићи: неподдијељена

Брезовик: " " " "

Гор. Поље: " " " "

Кочани: " " " "

Риђани: " " " "

Велимје: " " " "

О. Рудина: " " " "

Враћеновци: " " " "

Петровићи: " " " "

Голјија: " " " "

Шавник: за I и II раз.

" III " IV " " "

Горанско: неподдијељена

Црквице (Пива): " " " "

Релеза: " " " "

Градац: " " " "

Дражевина: " " " "

Ријека: за I и II раз.

" III " IV " " "

Горњи Цеклин: непод.

Доњи Цеклин: " " " "

Љуботињ: за I и II раз.

" III " IV " " "

Грађани: неподдијељена

Доброско село: " " " "

Врањина: " " " "

Острог: " " " "

Баре Шумановића: " " " "

Ждребаник: за I и II р.

" III " IV " " "

Орја Лука: " " " "

" III " IV " " "

Мартинићи: непод.

Подгор: " " " "

Брчели: " " " "

Стабна: " " " "

Пишче: " " " "

Шаранци: " " " "

Ускоци: " " " "

Жабљак: " " " "

Колашин: за I и II раз.

" III " IV " " "

неподдијељена жен.

Ман. Морача: за I и II р.

" III " IV " " "

Речине: неподдијељена

Баре Краљске: " " " "

Блатина: за I и II раз.

" III " IV " " "

Горња Морача: непод.

Ровца: " " " "

Поља: " " " "

Прекобрђе: " " " "

Андријевица: за I раз.

" II " " " "

" III " IV " " "

Л. Ријека: неподдијељена

Трепча: " " " "

Краље: неподијелена осн. шлола
 Шекулар: " " "
 Велика: " " "
 Полимље: за I и II раз. " " "
 " III, IV " " "
 Коњухе: неподијелена " " "
 Подгорица: за I р. два одј. " " "
 " II " " " "
 " III " " " "
 " IV " " " "
 " I и II р. жен. " " "
 " III и IV р. " " "
 Срп. мух.: неподијелена " " "
 Голубовци: за I и II р. м. " " "
 " III, IV " " "
 Братоножићи: непод. " " "
 Брскут: " " "
 Убли: за I и II раз. " " "
 " III, IV " " "
 Затријебач: неподијел. " " "
 Вуковци: " " "
 Спуж: " " "
 Дрезга: " " "
 М. Ђелија: " " "
 Улцињ: за I и II раз. " " "
 " III, IV " " "
 Бар " " "
 " III, IV " " "
 неподијел. жен. " " "
 Мркојевићи " " "
 Салч: " " "
 Зупци: " " "
 Бољевићи: за I и II раз. " " "
 " III, IV " " "
 Глухи-До: неподијел. " " "
 Сотонићи: " " "
 Крњице: " " "
 Шестани: " " "
 Ђешкопоље " " "
 Близна: " " "
 Медун: " " "

Молбе ваља поднијети према распису овог Министарства од 19. априла ове године П. Бр. 961.

За идућу школску годину потребан је овом Министарству повећи број стручно спремих учитеља-ица.

Плате учитељске су, према новоме закону о народнијем школама, врло добре и не изостају од плата учитеља у осталим земљама.

Овим се позивају учитељи-ице из свих српских земаља, да се јаве за учитељска мјеста и поднесу документа „Комисији за грађење учитељског распореда“ у Министарству Просвјете најдаље до 5. јуна ове године.

— П. Бр. 1212. Из канцеларије Књ. Министарства Просвјете и црквених послова, 15 маја 1907. год. на Цетињу.

Моле се сви српски листови да овај стечај прештапају.

НЕСЛУЖБЕНИ ДИО.

Дворске и дипломатске вијести.

— Њ. Кр. В. Господар с Њ. В. Књазом Мирком и с пратњом повратио се у сриједу вече на Цетиње. Пред Двором су били Високопреосвештени Митрополит г. Митрофан и Књажевска Влада са великодостојницима војног и грађанског реда, официри и чиновници, као и многобројни народ из мјеста и околине, који су дочекали Господара са одушевљеним клицањем, а војна музика свирањем народне химне на челу почасне чете.

— На другој конференцији мира у Хагу заступаће Црну Гору по молби Књажевске владе преставници Русије на тој конференцији, а на име: Њ. Њ. Пр. Пр. дјјствитељни тајни савјетник Александар Нелидов, тајни савјетник Теодор Мартенс и дјјствитељни статски са-

вјетник Никола Чариков, којима је опуномоћење Књажевске владе већ упућено.

Приликом путовања Њ. Кр. В. Господара по унутрашњости, овога пута је народ приступао Господару у необично великим депутацијама како на Крушевцу и у Подгорици тако и на Д-граду и у Никшићу, очевидно, ушљед одлагања Народне Скупштине и разних гласова, што се отуда по народу распростиру, па да чује Његову ријеч, као што су се Црногорци научили да је непосредно слушају. Та ријеч Господарева свуда је народ одушевила, те се је народ весео повраћао својим кућама, као што се и Њ. Кр. В. Господар потпуно задовољан повратио с овога пута, особито добрим изгледима на љетину.

Записници сједница Нар. Скупштине

ЗАПИСНИК

од 2. фебруара 1907. г.

LIV. редовни састанак редовног сазива Народне Скупштине

Почетак у 3¹/₂ сата послје подне. За министарским столом мин. Церовић. Предсједник отвара LIV. сједницу. Секретар Павићевић чита записник LIII. сједнице, који је примљен без примједба.

За тим чита молбе и жалбе, и то: поручика Спасоја Лазаревића и оф. Тодора Шуковића испред општина из Мораче; Мијајла М. Радуловића из Даниловаграда; Новице Комненића с друштвом из Опутне Рудине; Марка Ђуричиновића из Загараца; Милована Папића из Опутне Рудине; Богдана Влаховића из Колашина; Стевана Рајковића с друштвом из Брезовица; Јакова Вукашиновића из Каз. Завода у Подгорици; Перише Војводића, бившег потком. из Коњуха; и учитеља Гломазића с друштвом из Горанска.

Даље чита предлоге, и то: попа Шири Глиговића, на молбу Ђура Јаничића, односно сједињена села Бројанца са племеном Бањанским, и Лабуда Петровића, односно одређивања свештеника и школе у селу Мајсторима и др.

Вуко Кривокапић тражи, да се жалба Кешића, коју је узео за свој предлог, огласи за хитан.

Љ. Бакић вели, да ће то предсједништво учинети, ако Скупштина тај предлог за хитан узме.

Предсједник В. Ш. Петровић говори у прилог предлога Кривокапића.

Л. Мијушковић изјављује, да Скупштина не може по томе ништа хитно учинети, напомињући, да је он, као мин. спољних послова, чинио све нужне мјере, што је било могуће, истичући и објашњајући процедуре, како је ова ствар текла. Вели да су у жалби наведене неистинитости, како би га оклеветали они којима није никакву увреду учинио, него се за њих најозбиљније заузимао.

В. Кривокапић истиче наводе жалитеља, па поново тражи, да се то што прије ријеша.

Мијушковић се објашњује са Кривокапићем, послје чега је Скупштина усвојила, да се овај овај предлог као хитан узме.

Прелази се на дневни ред.

Мин. просвјете, Церовић одговара на питање Баја Гардашевића, односно грађења школе у Рудинама, у мјесту Веризовића Градини и објашњује, како се питање о томе развијало. Вели, како је надзорништво с погледом на предстојећи закон о школама и на потребу за двије школе дотичним селима, — мишљења, да се за сад, а већ по протеклу више половине школског течаја, одустане од градње школе у поменутом мјесту, а у своје вријеме Министарство ће се заузети, да се то питање правилно и на задовољство ријеша.

Гардашевић примјећује, да министар просвјете није добро обавијештен о географском положају овога мјеста и ако је ствар јасно испитао и о њој говорио. Каже, да у свима селима у близини Веризовића Градине довољна би била ова једна школа и тражи за исту план, напомињући, да је то пређашња просвјетна власт ријешила.

Мин. просвјете Церовић објашњује ову ствар поново, наводећи, да би Министарству, у случају прилике и задовољства других села, лакше би било подићи једну школу са једним, него ли двије са више учитеља.

Гардашевић објашњује своје прво мишљење.

Дожић изјављује, да је то питање било прије истакнуто и да ће бити ријешено, кад ступи на снагу нови закон о школама.

Поп Шири Глиговић објашњује прилике и потребе дотичних мјеста, пошто су му иста као свештенику и учитељу добро позната, те се задовољава са изјавом министра просвјете, да би се подигле двије школе, пошто су потребне.

Вулетић тражи, да се причека са овим питањем до уређења сеоских општина, напомињући, да би политичка општина могла бити уједно и школска.

Гардашевић тражи, да се испуни жеља молитеља према ранијем рјешењу министарства просвјете.

Дожић напомиње, да се не може порушити министарско рјешење, но би га требало што прије извести и захвалити молитељима што они само траже план, а да сами школу подигну, у ком смислу истиче своју мотивацију.

Мин. просвјете прима мотивацију Гардашевића, пошто је и у ранијем говору изјавио, да нема ништа против тога.

Прелази се на другу тачку дневног реда.

Мин. просвјете, Церовић одговара на интерпелацију попа Крста Поповића с друштвом, односно установе св. Синода, Цетињске Консistorије и др. Вели, да су била упражњена мјеста епископа Захумско-Расијског и архимандрита цетињског, а архимандрит острошки и протопресвитер васојевићки, били су извјесно вријеме болесни, ушљед чега се и није могао држати архијерејски сабор, али обећаје да ће се у 1907. сазвати.

Што се тиче питања, што је Митрополит Црногорски предсједник Св. Синода, а у исто вријеме и Цетињске Консistorије, — не слаже се с тим фактом, али то објашњује тиме, што је наш митрополит у исто вријеме и епископ ове епархије, чије консistorије он по самом положају био би предсједник, а као митрополит предсједник Св. Синода. Објашњује прилике, којима је данас немогуће постићи оно, што закони прописују за духовенство, као што се то тешко постиже и у друга надлештва, истичући за главне узроке нашу финансијску снагу и оскудицу стручних људи.

Тврди, да заиста неки чланови консistorије не условљавају чл. 11. Устава исте, но то правда тиме, што цио наш државни механизам није још срећен и удешен према формама, које закони прописују. Односно парохијских домова и књижице, које предвиђа чл. 56. Устава консistorије, вели тешко је условљавати све оно што наши закони предвиђају због оскудних материјалних средстава, но радиће се постепено на установу истих.

Што се тиче једнаког улога у пензионираним свештеницима и ђаконима без обзира на њихове плате, не може одговорити, пошто ту једнакост нормира закон о фонду истијех, док се тај закон измијени.

Односно пенсије лицима, која су напустила свештеничку службу, вели, да су таква само два свештеника, од којих је један и душевно болесан, којеу је министарство просвјете с Митрополитом одредило кр. 240 пенсије, а другоме Држ. Савјет у договору са Митрополитом кр. 120.

Даље каже, да је Држ. Савјет неким члановима Цетињске консistorије одредио хонорар из прирезне касе, али постоји предлог министарства просвјете, да прирезна приђе у Држ. касу.

Интерпелант поп Крсто Поповић не задовољава се одговором министра просвјете. Говори о прошлости наше цркве, њеном стању и улогама у државном и политичком животу. Да би се и наша црква уредила, по угледу других самосталних православних цркава, донесен је закон — устав св. Синода и Консistorије, који се није правилно примјењивао.

Објашњује, да су се могле по закону држати сједнице синодске, за које је и било духовних лица, што је одлагање због симпатија и антипатија Архијереја, а не због болести у року три године двојице духовника. Вели, да се млађи и способнији људи нијесу примали у консistorију, који би боље вршили посао на углед наше цркве, већ они који нијесу учили богословију нити догме цркве. Доказује, да Митрополит није могао бити у исто вријеме предсједник св. Синода и предсједник цетињске консistorије, што је — каже — на уштрб правде у нашој цркви, и наводи примјере, да тога није било у руској и српској православној цркви. Даље доказује, да је Митрополит противно закону постављао чланове консistorије, на штету свештеничке прирезне касе, у коју Држ. Савјет није смио дирати, јер свештенике као државне чиновнике, треба плаћати из држ. касе, а прирезна каса има служити за намијењену сврху. Износи рђаво стање свештеничко, ушљед чега стручни и за тај позив оспособљени не примају се свештеничке дужности, већ траже писарска мјеста у другим надлештвима, док се за свештенике постављају шкартирана лица из других нижих

служба. Чуди се, како свештеник саборне цркве у Никшићу као и неки ђакони примају плату из прирезне, а не из држ. касе, тијем више, што они нијесу улагали у прирезну касу од своје плате, напомињући, да Господар на кога се одговорни за овако што највише позивају, не би дозволио то, нити да се плаћа пограничним свештеницима из исте прирезне, кад би му се објаснио закон и стање ове касе, у којој се је показао дефицит, ушљед чега се је и смањила плата неким свештеницима, која пракса, ако би се продужила, остало би свештенство без плата. Вели, да се у опште није гледало је ли свештеник служио мање или више година; што је који свршио; или какве су мјесне прилике и положај његове парохије, па поред свега дају се појединима неправедни хонорари, истичући за примјер парохију љуботињску, која се као и на више мјеста могла спојити са дотичном, што би било у корист. Напомиње, како су неки свештеници премјештени са, а неки без награда, а поред богатих плата; док неки свештеници примају одвећ мизерне плате, те су принуђени поред свештеничке дужности радити другима за надницу. Истиче, како је свештенички пензионирани фонд једна тајна за свештенство, из којег се плаћају многа лица, која су се за љубав грба одрекла свештенства; а тако да се издаје из истог пензионираних фамилијама неких умрлих свештеника или ђаконика, који никако у овај фонд нијесу давали улога, што је, вели, неоправдано и противно закону. Примјећује, да је по члану 56. и 73. требало уредити свештеничке домове и књижице, што је још мртво слово на хартији, док се други чланови, нарочито за казне и друго, строго испуњавају.

Из свога говора изводи закључак, да се је поглавар наше цркве огријешао о закон у погледу примјењивања истог, па тражи, да се министар просвјете упозна са стањем свештенства и поспријечи да опште уређење истог, а по српским законима, као што их у свему примјењујемо.

Предсједник даје 15 минута одмора.

Послије одмора.

Предсједник наставља прекинуту сједницу.

Њ. В. г. Митрополит жали, што један од посланика и његов свештеник напада његов јавни рад, које сматра за моралне ударе. Напомиње, да кад је дошао за митрополита није било никаквог свештеничког уређења, него су свештеници одили од куће до куће и тражили своју зараду, којима је побољшао стање уређењем систематских плата. Вели, да је радио у неуставном добу, али све у сагласности са Круном и владом. Одриче, да је намјештавао и награђивао своје љубимце, а препоручено му је било да се што више осврће на економију, у којем је правцу и поступао. Није био апсолутан у свом раду, већ је радио онако, како се хтјело од владе. Објашњује, на какав су начин постављени свештеник и ђакон у Никшићу, као и они у Подгорици, што каже није било незаконито. Хонораре неким свештеницима, вели, да је давао с обзиром према неким географским приликама и тешкоћи мјеста дотичне парохије, пошто су исте остале без свештеника. Каже, да је у сагласности са Држ. Савјетом дао пенсију попу Митру Миличиновићу, као дугогодишњем свештенику, који је постао капетаном, па доцније остао и без капетанског чина и без парохије, што не сматра ни за какву погрешницу. Правда давање помоћи прекограничним свештеницима, од којих је један био из Зете, а други из Васојевића из разлога, што су и један и други били добри свештеници и патриоте као и политичке личности, ушљед чега и не сматра за погрешку, што им је у двије године дао по 100 круна. Вели, да ће се по постојећим законима црквеним владати све донде, док се новим замијени. Свој говор закључује тиме, да у начелу Христову опрашта свештенику, који га је јавно напао.

Поп Војин Поповић вели, да је Њ. В. г. Митрополит хтио казати оно, што га је руководило, напомињући, да неће улазити у то, да ли је ту било разлога или не, али тврди, да су сви ти разлози незаконити. Признаје Д-ра Милаша, као најбољег каноника и богослова, али сумња, да је као такав могао дозволити, да једно лице буде предсједник и св. Синода и консistorије цетињске, што није предвиђено уставом ни једне аутокефалне цркве, а што се такође не предвиђа ни у грађанским нижим и вишим инстанцијама, наводећи примјер, да апел неке канонске жалбе против консistorијске одлуке не би имао успјеха на св. Синод, пошто би предсједник истог био одлучан ријешења Консistorије, које је као предсједник исте потписао. Напомиње у опште жалосно стање свештенства, које је — каже — било уплашено од свога поглавара и није смјело питати о својој судбини, за то тражи,

да министар просвјете обрати озбиљну пажњу и стане на пут свима против-законским поступцима.

Спасојевић примјећује из појединих говора тежак положај свештенства с материјалне стране. Објашњује са црквено-правног гледишта постанак св. Синода, напомињући редове духовенства аутокефалне цркве, с чиме се — каже — до данас наша црква није огријешила. Вели, да је наш црквени устав написан у нашем и духу православне руске цркве, која нам служи као образац, а по којему при свакој епископији постоји и консисторија с председником истог епископа, одакле се послови оправљају и решавају у св. Синод, којему је председник Архиепископ — Митрополит, које код нас није могуће било уредити због недостатка спремних људи, и што је то скопчано са издавањем великим за нашу финансијску моћ, с тога и није требало осуђивати архиепископа, кад је он председник оба духовна суда.

Њ. В. г. Митрополит жали, што поп Војин Поповић напада признатог богослова и канониста Дра Милаша, аугора нашег црквеног устава, кад вели, да сумња да је он могао дозволити, да Митрополит црногорски може бити председник оба духовна суда и као да га је на такво што могао придобити, јер и ако би случајно био принуђиван од кога, не би то учинио због јавне критике. Напомиње споразум са Др. Милашом за уређење Консисторије и св. Синода по данашњем начину, које је и Држ. Савјет одобрио, како са економског гледишта, тако и са оскудицом спремних људи у смислу чл. 12. црквеног устава, који члан објашњује. Вели, да су двије епископије, од којих је једна удовица, али ће се у њој брзо поставити епископ, а дотле ће бити ова консисторија над обе епархије, а он председник оба духовна суда, што потреба изискива а не каква лична узурпација.

Поп Војин Поповић објашњује свој пређашњи говор.

Дожић истиче рад нашег архиепископа, благодарећи којему, — каже — да је угледао свијета Устав св. Синода и Консисторије. Објашњује наше прилике и моћ, као и оскудицу способних људи за овај позив па правда, што је Њ. В. Митрополит председник св. Синода и консисторије, наводећи, да је то изазвала потреба, а не његова каква амбиција, а тога се вели — дешава и у другим надлештвима. Нада се, да ће наш поглавар учинити све што може да задовољи прилике, као што се и досад заузимао, са чиме је заслужио поштовање као свештеник и као борац на бојном пољу.

Вулетић примјећује, да се говор попа Крста Поповића сматра као тенденциозан, а није питање, да ли је он опортун, но на основу чега је изнесен. Тврди, да је изнио факта из којих се закључује, да закон није испуњаван, нити се у дјело примјењивао, што и доказује у смислу говора попа Крста Поповића. Примјећује говорницима, који устају противу попа Крста Поповића, и изјављује да га не могу никакo побити, будући му једино, да се уреди у будуће свештенство на корист истога и народа, што он као свештеник и народни посланик тражи.

Дожић се позива на изговор мин. просвјете, да би увођење св. Синода и консисторије коштало 20—30 хиљада кр., што сад наше финансијске прилике нијесу у стању подмиривати. Објашњује се са Вулетићем у смислу говора Њ. В. Митрополита, да и ако је велика част па и по потреби бити председник оба духовна суда, ипак је дужност тешка, а одговорност велика.

Поп Крсто Поповић предлаже мотивацију за дневни ред, која није примљена.

Поп Војин Поповић предлаже мотивацију, која је примљена. Прелази се на другу тачку дневног реда.

Мин. просвјете, Церовић одговара на интерпелацију Баја Гардашевића, односно не пресуђује затвореника, изјављујући: да је Њ. Кр. Височанство Господар благоизволио помиловати све политичке кривце, које је изјавио Народна Скупштина поздравила са бурним: Живио Господар!

Потпредседник закључује сједницу у 7 сати, а LV. заказује за 3. ов. мјесеца у 3 сата послје подне.

Председник Народне Скупштине,
В. Шако Петровић

Секретари,
Љуб. Бакић,
Милија Павићевић.

ЗАПИСНИК

од 3. фебруара 1907.

IV. редовни састанак редовног сазива Народне Скупштине.

Присутни су министри Ивановић и Церовић.

Председник отвара сједницу у 3¹ сата по подне и изјављује Скупштину, да ће се записник прошле сједнице прочитати на идућем састанку, пошто није могао бити спремљен.

Секретар Павићевић чита молбе и жалбе, и то: Тодора Саичића из Вилићке,

Драга Чабаркапе с друштвом из Добриловине, Јакова Мрваљевића из Велестова, Јована Лазовића великосудије из Биограда Хаџи-Османа Шабановића с друштвом из Подгорице, Радована Вуковића с друштвом из Пишча у Пиви, Ђорђевић Радовића с друштвом из Дробњака, Бекче Прелевића из Данилова града, Спасоја Радновића из Рубежа, Зарије Марјановића из Васојевића, коју молбу узима за предлог Миласав Раичевић, Митра Томића с друштвом из Шавника, коју је узео за предлог поп Милосав Томић.

Даље чита предлог Лабула Гојнића, односно поправке брчеоског манастира и питање истога на министра финансија и грађевина, односно уређења Вир-Пазара.

Напосљетку чита молбу Др. Митра Радловића за одсуство.

Секр. Љубо Бакић, прије прелаза на дневни ред, чини нека саопштења Скупштини од стране Председништва.

Пријешло се на прву тачку дневног реда — извјештај верификационог одбора о посланичком мандату за Пољску капетанију — те извјештај одбора Пилетић чита извјештај, којим се предлаже, да Скупштина одложи коначну одлуку о овом мандату, пошто има неких неправилности, за које је нужно истрагу повести. Најглавни је разлог одборски за одлагање оснажења мандата, што су жалитељи истакли, да изабрани посланик Ристо Бошковић, нема довољан број година, који се законом тражи за посланика.

Поводом овога питања Бошковић изјављује: да му је тужитељ Анђелић лични непријатељ; да има крштеницу, која свједочи да је рођен 20. јан. 1876. год., да је неоснована жалба другог тужитеља Грдинића, па моли Скупштину, да се увјери о тачности његових навода.

Мујо Влаховић иде у прилог Бошковића односно година.

Љубо Бакић тражи, да се мандат оснажи, пошто је Бошковић подлио крштеницу, којој се мора вјеровати, као јавној исправи, док се не би њена истинитост довољно јаким разлозима оспорила.

Овове мишљењу придружује се Вулетић и поп Никола Симовић, а Пилетић је противан, јер сумња у истинитост крштенице.

Посље ове дебате Скупштина оснажава мандат Бошковића, те се пријешло на другу тачку дневног реда, — извјештај одбора за закон о министарској одговорности.

Извјештај Др. Д. Матановић чита прво пројект, па за тим одборски извјештај.

У начелној дебати узима ријеч Ј. Спасојевић и вели, да су реформе од 1903. год. изазвале потребе, те су се почели издавати закони, међу којима и овај закон. Говори о малој одговорности министара у апсолутној, а великој у уставној држави; о политичкој и кривичној одговорности министара и ко их може оптужити. Наводи примјере, кад владару није нужен премапотпис министра — у војни и приступању с престола. Препоручује овај пројект Скупштини као добар.

За овим је дат четврт сата одмора, а по том се наставила прекинута сједница и пошто се је примио пројект у начелу, прешло се на претрес у појединостима.

Чл. 1. усвојен је без примједбе, а код чл. 2. Вулетић тражи, да отпане одборски додаток у тач. 3. „или га изда ради личних или партиских смјерова“, а такође додаток у тач. 4. истог члана „из крајње немарности“ и за оба случаја износи разлоге. Да отпадне одборски додаток у тач. 3 и 4. траже Љуб. Бакић, министар Церовић, Ј. Пламенац, М. Радловић и Спасојевић; М. Татар сам у тач. 4., Гардашевић хоће да се у тач. 3. дода „и даје“, а у осталом се слаже, да отпану додаци. Серд. Саво Пламенић је за одборску редакцију, Радоје Поповић тражи, да се стави „или“ у првој реченици мјесто „и“. Послије ове дебате усвојен је чл. 2. по пројекту, а одборски додаци су одбијени.

Чл. 3., 4., 5. и 6. примају се без примједбе, а код чл. 7. развила се дебата односно одборског додатка.

Вулетић је противан у неколико одборском предлогу и тражи, да министри могу премапотписати указ владарев о прелазу стране војске преко наше државе, ако је та држава с нашом у савезу или пријатељству, приликом рата и без питања Народне Скупштине. Овове су противни: Љубо Бакић, Гардашевић и Спасојевић, те се овај члан прима по одборском предлогу.

За овим су примљени чл. 8., 9., 10., и 11. без примједбе. У чл. 12. Пилетић тражи, који ће председник министарства премапотписати указ, ако је он сам оптужен, али посље малог објашњења примљен је чл. 12. по пројекту.

Око питања у чл. 13., колико ће посланика потписати оптужбу, повела се дебата. Гардашевић и Пилетић траже да се одреди изриком колики ће тај број бити, а министар Церовић, Спасојевић и Љубо Бакић су противни томе и сла-

жу се с пројектом. Чл. 13. примљен је по пројекту.

У чл. 14. Вулетић тражи да се изостави „ако Скупштина друкче не одлучи“, али је и овај чл. примљен по пројекту, а такође и члан 15.

У члан 16. тражи Гардашевић да се унесу ријечи „тајним гласањем“, у чему га помаже Љ. Бакић, а Спасојевић се противи томе, али је усвојена редакција Гардашевића.

Код чл. 17. прва алинеја Гардашевић тражи да се дода „и тај се предмет никако више неће моћи понављати у истој сесији“, у чему га помаже Вулетић, а противни су: Спасојевић, М. Радловић и мин. Ивановић, те је и овај члан усвојен по пројекту.

Даље су примљени: чл. 18., 19., 20., 21., 22., 23., 24., 25., и 26., по одборском предлогу.

Код чл. 27. мин. Церовић тражи да остане шест чланова Државног Савјета, како је по пројекту, у чему га помаже Спасојевић и Вулетић, те се прима по пројекту.

Примају се по пројекту чл. 28. и 29. а код члана 30. Радоје Поповић тражи да се дода при крају прве алинеје „а попуњавају се другим“ али се и овај члан прима по пројекту.

Чл. 31., 32., 33., 34., 35., 36., 37., 38., 39., 40., 41., 42. и 43. примају се.

Љубо Бакић прије коначног усвајања предлаже да се избази из члана 16. додаток „тајним гласањем“, пошто би се то косило са Уставом.

По појединачном претресу прешло се на појединачно гласање за коначно примање у цјелини и сви су присутни гласали за пројект.

Сједница је закључена у 6¹/₂ сати, а друга заказана за 3 сата по подне 5. фебруара 1907. г.

Председник Народне Скупштине,
В. Шако Петровић

Секретари,
Љуб. Бакић,
Милија Павићевић.

Јубилеј тројнога савеза.

У прошли понедјељник навршило се 25 година, од како постоји тројни савез између Њемачке, Аустро-Угарске и Италије. Мисао о његовом оснивању поникла је у Њемачкој одмах послје њемачко-француског рата од године 1870—71. Да одржи своје новодобивене крајеве и да се очува од реванша са стране раскомадане али ипак несломљене Француске, Њемачка је под видом одржања европског мира склопила најприје савез с Аустро-Угарском и Русијом. Своје савезнике књаз Бизмарк није престајао увјеравати, како је овај савез заданут једино хуманитарним идеалима, и они су му с почетка и вјеровали. Али, послје руско-турског рата, из којег је Русија и ако побједница изашла на основу берлинског уговора ослабљена, отворише се очи Русији и откри се улога Њемачке. Иза тога били су и дани овог тројецарског савеза одбројани.

У то вријеме погоршали су се и односи између Француске и Италије. Прву ријеч водили су тада у Француској клерикали. Као вјерни присталице папе засијали су они велики раздор између републике и Италије, која је папи била одузела свјетовну власт. Сваки час се очекивало, кад ће између њих букнути рат због успостављања папске власти над Римом. У таквом расположењу, а познајући своју слабост пред Француском, Италија је била принуђена тражити савезника и нашла га је Њемачкој. Али како је Њемачка у то вријеме била везана с Аустро-Угарском, с којом је опет Италија била љуто завађена, то је 1881. год. краљ Умберто принуђен био да учини прије посјету Бечу и тек тада, пошто је уклоњен био неспоразум између ове двије државе, Њемачка је ступила с Италијом у савез против Француске, као што је до тад била у тајном савезу с Аустро-Угарском против Русије.

Тачни садржај договора Њемачке с Аустро-Угарском и с Италијом још је и данас непознат, али општи смисао и циљ њихов није више у тајности. Њемачка умјела се овим савезом добро користити.

Наводећи француске владајуће кругове на присаједињење Туниса, Њемачка је још више утврдила Италију у њеној одлуци да се придружи средње-европском савезу. Тако исто поснијала је она неспоразум између Русије и Аустрије, подржавајући ову у њеној балканској политици. Рим и Тунис представљали су сјеме раздора између Италије и Француске, и Француска да се освети Италији што је ступила у тројни савез, отворила је против ње царински рат.

Таква дволична игра Њемачке морала је напошљетку изићи на јавност. Русија прва увидјела је ту жалосну игру и почела је зближење између ње и Француске. У то вријеме и клерикална партија у Француској изгубила је већ своју моћ, а главну ријеч су водили републиканци, који су били увјерења, да једино у споразуму Француске с Италијом лежи добро за обе земље. На тај се начин постепено приближише Француска и Италија па се у посљедње вријеме чак и спријатељише, а тиме је и отпао разлог, који је нагнао Италију да уђе у тројни савез.

Економски и политички интереси Европе — пише „Новоје Времја“ — изискују распад тројног савеза и стварање нових политичких комбинација, које би обезбиједиле европски мир не ради очувања искључивих интереса Њемачке, већ ради општега добра. Тројни савез постоји још и данас и талијански министар спољних послова Титони изразио се у парламенту, да је Италија непоколебиво вјерна својим савезничким обвезама. Нема основа, да се у искреност ове изјаве не вјерује, али дјела су јача од ријечи и од људских намјера. Још није вријеме да се тројном савезу отпјева надгробна пјесма, али дани његови у сваком случају су при крају. На историјску позорницу ступа сад четворни савез између Русије, Француске, Енглеске и Италије, који је у питањима Далеког Истока појачан још енглеско-јапанско-француско-руским споразумом. Та нова комбинација, основана на савјесном очувању интереса пет најјачих свјетских сила, обезбиједиће општи мир боље но тројни савез, који није пазиво толико интересе мира, колико материјалну корист једне од европских држава.

Други јубилеј тројног савеза — завршује „Новоје Времја“ — по свој прилици нећемо дочекати.

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ

(Одликовања). Њ. Кр. В. Господар благоизволио је одликовати: Новака Рамова Јововића и командире Крста Бошковића и Максима Павићевића III. степеном Данилова ордена; ком. Томицу Кликовца, оф. Мила Рашовића, Сава Петрова Кривоодољанина, Драга Кривоканића, бар. Николу Пекова Павловића, и попа Николу Мијушковића IV. степеном Данилова ордена; ком. Богдана Секуловића, кап. Павла Илића, Шепа Пејушковића, учитеља Видака Пејовића, Рада Радевића, и Илију Бољевића, Алил бега Османовића, оф. Сава Радовића, оф. Смаја Паћуку, Велишу Вујошевића, Јована Белевића, бар. Рама Милутиновића, Сава Кустића, Пера Павловића, Милосава Никчевића, Тома Ковачевића, оф. Илију Рогановаћа, Томана Јововића, бар. Ђока Брајовића, потком. Новака Јововића, Милету Пиповића и Андрију Станковића V. степеном Данилова ордена; Али Рама Ђетковића, Зарију Поповића, Бута Метковића, Јока Вујошевића, Ахмета Лукачевића, Митра Милачића, попа Ђорђију Милановића, попа Бошка Никчевића, по-па Илију Мијушковића, по-па Љуба Никчевића, Гишана Перовића, Мића Гардашевића, Илију Вукотића, Данила Перовића, потком. Саву Ковачевића, Тодора Булаића, Мирка Бојовића, Секулу Бојовића, Марка Илина Прљу и Божину Вујошевића златном медаљом „за ревност“; Секулу Пејовића, Тиодора Прашевића, Богдана Становића, бар. Митра Гошковића, Радосава Милића Кривоодољанина, Панта Вујошевића, Машана Вуковића, Андрију Радовића из Мораче, Вуксана

Станковића, Милована Кривоглава, Крста Никчевића, учитеље Мојсију Поповића и Ника Мартиновића, Обрена Баланџића, Муша Милића, Илију Тодоровића, Милутина Вујковића, Милутина Перишића, Перишу Драгојевића, Радована Јововића, Ђетка Делибашића, Лазара Вукелића, Радула Ђуриновића, Мићуна Павићевића, Филипа Перковића, Драгишу Међедовића и Павла Вујосевића, сребрном медаљом „за ревност“.

„Балкан“ на Цетињу. У сриједу вече приспјели су на Цетиње 23 члана српске академске пјевачке дружине „Балкан“ из Загреба. На путу за Цетиње поздрављали су их и почастили Његуши обилатом закуском, а овдје су били дочекани од нарочитог одбора, склопљеног између нашег чиновништва, који их је последије кратког одмора размјестило по бољим гостионицама.

Сјутрадан примљени су гости од Њ. Кр. Височанства Господара, који је благовољиво позабавити се с њима подуже времена. Иза тога гости су разгледали Цетиње и његове знаменитости. У вече био је у Зетском Дому концерат, који је исплао на опште задовољство. Дворана је била дупком пуна најотмијенијег грађанства, а у дворској ложи били су Њихова Височанства Књаз Мирко и Књагинја Наталија, који су при доласку поздрављени пјевањем народне химне. Свака тачка програма изврсно је изведена, што се најбоље видјело по бурном, управо заносном одобравању, са којим су пјевачи поздрављени последије свршене пјесме. Слушали смо и читали најбоље критике о овом друштву, али нас је опет изненадила она вјештина и прецизност у пјевању и задивљива онај склад гласова, који имадосмо прилике чути. „Балкан“ се доиста може поносити својим пјевањем, али и Срби се могу поносити таквим друштвом.

У петак се „Балкан“ корпоративно представио Његовом Високопреосвештенству Митрополиту Господину Митрофану, а једно њихово изасланство учинило је посјету предсједнику Министарског Савјета г. Др. Л. Томановићу, и министру просвјете г. Ј. Пламенцу. Последије подне гости су разгледали „Дјечији Сад“ и Дјевојачки Институт Царице Марије, гдје су љубазно били предсретнути и угостњени од началнице Института Софије П. Мертваго. У Институту је „Балкан“ пјевао и поновио готово цео програм од прошле вечери на опште одобравање началнице, наставница и ученица.

У вече приређен је у част гостију у „Гранд хотелу“ банкет, на коме је присуствовало око 70 особа, међу којима и министар просвјете г. Јован Пламенац, који је први Балканцима напио здравицу. Иза тога измијењене су многобројне здравице са обје стране, које су, праћене пјесмом и музиком, толико заносиле присутне, да се банкет завршио тек у зору. Гости су тада с друштвом пошли пјешке и пјевајући до на крај вароши, ту су сјели у кола и отирајући бурним усклицима од својих нових цетињских пријатеља, одатле отпутовали за Котор. — Срећан им повратак у домовину!

„La Revue Slave“ о црногорским школама. Угледна париска ревија „La Revue Slave“ донијела је у пошљедњој свесци, преведен на француски, целокупни реферат о црногорским школама и просвјети у Црној Гори, који је написао Ђуро Швајцар, а који је прошле године био прочитан на конгресу југословенских учитеља у Биограду.

ТЕЛЕГРАМИ

Скопље, 14. маја. Око 100 Арнаута навалише на село Осицу, југозападно од Скопља, те запалише 8 кућа, тројицу становника заробише, а једног ранише. Изгледа, да је повод освета.

Париз, 15. маја. Норвешки краљ и краљица приспјели су овамо. Дочекао их је предсједник републике и министри.

Биоград, 15. маја. Сви листови претресају питање о сукобу између Пашића и др. Вујића односно Пашићева пута у Беч, док су још на влади били самосталци. Већ се и говори о министарској кризи, али владини кругови држе, да ће се сукоб на мирни начин изравнати.

Биоград, 16. маја. На одговор Пашићев, којим побија Вујићеву изјаву, овај је упутио писмо Пашићу, у којем изјављује да остаје при свом тврђењу и да му ставља на располагање његово посланичко мјесто у Берлину и тражи да се стави у пензију.

Рим, 16. маја. Сенат је одобрио ванредни кредит од 152 хиљаде франака, на име плата за официре жандармерије у Македонији. Титони је изјавио, да се још сад не види потпуна корист од реформа у Македонији, али он је увјерен у њихов коначни успјех. Италија ће у сагласју са осталим силама подужити на раду око цивилизације у Македонији.

Брауншвајг, 16. маја. Скупштина је изабрала за регента херцога Јована Албрехта Мекленбуршког.

Биоград, 17. маја. Званично се опровргавају новинарске вијести о министарској кризи.

Петроград, 17. маја. Завршен је претрес у Думи о аграрном питању.

Петроград, 18. маја. У Думи почео је претрес о интерпелацији због догађаја у Риги, гдје су затвореници мучени. Министар правде и помоћник министра унутрашњих дјела изјавили су сва та тврђења за неоснована, јер затвореници нијесу мучени, већ су само руком лако бијени и зато су 42 полицаиста предата суду. Последије бурне дебате предложен је од странке радника прелаз на дневни ред с овом мотивацијом: Увиђајући Дума, да је изјавама владе позитивно утврђена незаконитост, почињена од полицаиста у балтичким провинцијама, прелази на дневни ред. Ова редакција усвојена је већином са додатком социјалиста, који су тражили, да се још стави, како изјаве владине нијесу задовољавајуће. Пошто је двије трећине Думе признало, да изјаве владине нијесу задовољавајуће, цијела ова ствар биће по закону упућена Цару.

Петроград, 19. маја. Царска породица преселила се данас у Петерхоф.

Званични огласи

ОГЛАС.

На дан 19. маја т. г. по ст. к. иступају из течаја све досадашње поштанске вриједности (марке, дописне карте, коверте и завоји) а ступају у промет нова издања следећих вриједности:

1. Обичне пошт. биљеге од 1, 2, 5, 10, 15, 20, 35 и 50 пара; од 1, 2 и 5 круна.
2. Таксене биљеге од 5, 10, 25 и 50 пара.
3. Биљеге А. Р. од 25 пара (за потврђење пријема).
4. Дописне карте: отворене од 5 и 10 пара, дописне карте са одговором плаћеним од 5+5 пара и 10+10 пара (за унутрашњост и иностранство) и затворене дописне карте од 10 и 25 пара.
5. Коверте од 10 и 25 пара.
6. Завоји од 5 и 10 пара.

Све поштанске вриједности, изван промета, потпуно здраве, које се затеку код појединих приватних лица у Црној Гори на дан 19. маја т. г. по ст. к. могу се замијени овим новим истим вриједностима до 1. августа т. г. по ст. к. закључно, без икаквих трошкова код Главног Депо-а пошт. вриједности на Цетињу.

Неће се замијењивати оне пошт. вриједности за које Главни Депо увиди да су продате за препродају са вишим рабодом од 5% или се опазе ма каква спекулација.

Број 2828. Из канцеларије Поштанско-Телеграфског Одјељења Министарства Унутрашњих Дјела. Цетиње, 3. маја 1907. 3,4

НАПОМЕНА. Пошто Државна Штампарија у Бечу, којој је повјерена израда нових пошт. вриједности, не може од једног посласти сву поручину, него по серијама једну и по једну вриједност, што ће их и Одјељење тако пуштају у саобраћај. 19. маја почеће се са вриједностима од 1, 5, 10, 15, 20, 25 и 50. пара.

ОГЛАС

Одјељење за Грађевину и Саобраћај, даваће путем јавне лицитације, на лицу мјеста 20-ог маја, у недељу прије подне, у 11 сати набавку потребне дрвнарије, за мост под Градином на Биоче.

Ужњо ја око 1200 комада гредаца, од 4 м. до 15 м. дужине, и око 600 комада штица од 6-50 м. дужине тачне мјере, као план и прорачун могу се на лице мјеста на дан лицитације у јутру у 9 сати виђети, или прије тога у Одјељењу дознати.

Рок продаје је 30. јула т. г. Кауцаја је 30% од погођене цијене, које је подузимач дужан Одјељењу у вриједности предати.

Број 874. Из Канц. Министарства Финансија и Грађевина Одјељење за Грађевину и Саобраћај на Цетињу 10. маја 1907. 2,2

ОГЛАС.

Министарство Финансија и Грађевина даваће на јавну лицитацију 13. маја ове године у канцеларији Управе Царинарнице у Никшићу израду колског пута од Никшића ка Грахову у дужини око 2000 метара.

Ко би желио предузети горепоменути рад, може се упознати са условима у Министарству Финансија и Грађевина или у канцеларији гдје ће се лицитација држати.

Лицитанти дужни су поднијети кауцију тридесет на сто (30%) од вриједности подузетог рада у готову новцу, или у непокретним добрима.

Бр. 822. Из канцеларије Министарства Финансија и Грађевина. На Цетињу, 4. маја 1907. 2,2

СТЈЕЧАЈ

Државна Штампарија ће примити на обучавање 6 ученика под следећим условима:

1. Да је ученик свршио основну школу — са врло добрим успјехом — првијенство ће имати они с већом спремом;
2. Да је потпуно здрав;
3. Да је доброг владања;
4. Да није млађи од 13 година.

Учење траје четири године, за које ће вријеме ученици примати на име издржавања и то: прве године учења по 10 круна мјесечно; друге године по 15 кр. мјесечно; треће године по 20 кр. мјесечно и четврте године учења по 30 круна мјесечно.

По свршетку четири године учења, полагаће ученик испит, и по положеном испиту произвешће се за радника.

Они родитељи или старатељи, који би имали вољу да њихова дјeca изуче штампарски рад, нека поднесу молбу Управи Држ. Штампарије, и уз молбу да приложи дјетињу потоњу школску свједоцбу, крштеницу и љекарско увјерење и то најдаље до свршетка мјесеца јуна ове год.

Број 193. Из канцеларије Министарства Финансија и Грађевина. — Одјељење Управа Држ. Штампарије. — Цетиње 18 маја 1907. (1—3)

Службени огласи.

ОГЛАС. — Износи се на јавну продају доле описана непокретност Марка В. Гогића из Кр. Србије, која је процијењена круна 565.

Продаја ће се извршити у канцеларији капетанског суда у Шавнику.

За продају одређују се три рока: 8. јуна, 8. јула и 8. августа 1907. године, у 10 сати прије подне.

На прва два рока неће се непокретности продати испод процијењене вријед-

ности, а на трећем и ниже, али никако испод $\frac{2}{3}$ процијењене вриједности.

Сваки је лицитант дужан положити јемство 10% од процијењене вриједности.

Позивају се сви они, те имају на непокретност какво реално право, дужни-кови повјериоци и они, који имају право прече купње, да се пријаве суду прије прве продаје.

Опис непокретности:

1.) Једну кућу у „Вирку“, једно бојна сламом покривена, дугачка 7 $\frac{1}{2}$, а широка 5 $\frac{1}{2}$ метара, под истом косане земље $\frac{2}{3}$ и дио горе на истом, граничи: од истока пут, од запада Милан Дуковић, од сјевера Милица Гогића, од југа Јагош Гогић, процијењена је кр. 260.

2.) Комад звано „Кљештина“ $\frac{7}{8}$ косанице граничи: од истока Мујо Андесомић, од запада пут, од сјевера Јагош Гогић, од југа Милица Гогића, процијењена круна 50.

3.) Комад у „Рту“ 1 коса ливаде, граничи: од истока Јован Кавецкић, од запада Станиша Касалица, од сјевера Милица Гогића, од југа Раде Гогић, процијењена кр. 40.

4.) Комад цијепац у „Бари“ коса 1 $\frac{1}{2}$ ливаде, граничи: од истока Никола Стијеповић, од запада Јоко Шаровић, од сјевера Милица Гогића, од југа Раде Крстајић, процијењена кр. 50.

5.) Комад на „Пољану“ $\frac{2}{3}$ оранице, граничи: од истока пут, од запада Милица Гогића, од сјевера Милосав Стијеповић, од југа Мијо Андеслић, процијењена кр. 70.

9.) Комад други на „Пољану“ $\frac{1}{2}$ оранице, граничи: од истока пут, од запада Павле Андеслић, од сјевера Јагош Гогић, од југа Милица Гогића, процијењено кр. 70.

7.) Комад у „Суво-до“ $\frac{1}{2}$ косанице, граничи: од истока Милутин Стијеповић, од запада и сјевера поток, од југа Стојан Касалица процијењена кр. 5.

8.) Комад у „Послаиште“ $\frac{1}{2}$ косанице, граничи: од истока Милош Топаловић, од запада и сјевера Мијо Андеслић, од југа Стеван Ђурђић, процијењено кр. 10.

9.) Комад „Потрк“, у њему трећи дио, процијењено кр. 10.

Број 343—101—1907.

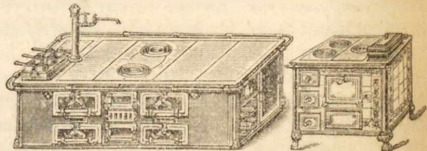
У Шавнику, 2. маја 1907. год.

Књ. Капетански Суд

Р. 364, Бр. 229, 1,1 Кап. Миливоје Караџић

Приватни огласи

МЕХАНИЧКО-ГВОЖЂАРСКА РАДИЈОНИЦА
ПЕТРА ДРЕЦУНА — ЦЕТИЊЕ

Продаје: најбољу врсту шпорета, машина за кропљење лоза, шиваћих машина и поправља све машине нарочито од лоза. П. п. Бр. 178, 4,5

НА ЗНАЊЕ

Г. Перо М. Иванишевић, од данас престао је бити мој пуномоћник.

Цетиње, 14. маја 1907.

Јованка уд. Ј. Вуичића

Р. 23, Бр. 241, 1,3 из Котора

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ

Приликом смрти нашег сина, брата и рођака

† РАДА ПЕРОВА МИРКОВИЋА

која га у цвијету његове младости, у 23 години, ненадно задеси, прекинут машином у Буенос Аиресу, у јужној Америци.

Сматрамо за свету дужност, овим путем изјавити нашу најсрдачнију благодарност. Саву Илину Вукчевићу, који је пок. Рада за вријеме болијести у болници походно и његовао, а приликом смрти његове земне остатке предао матери земљи: Јошу Иванову Павлићевићу, који нас је о ненадној смрти пок. Рада, као његовог ујака, извјестио; грађанству вароши Цетиња, а особито Бећу Османову с друштвом, Дубовичанима и браћи Ђеклићима, који на глас, да је пок. Раде преминуо похиташе, те га по обичају, код његове куће оплакаше и ожалише.

Цетиње, 15. маја 1907 год.

Ожалошћени: мајка: Јована; браћа: Томо и Филип; сестре: Стана Милица и рођак: Марко Ђуров Павлићевић.

Р. 134, Бр. 238, 1,1